

и прозвѣнтѣха парчета отъ строшено стѣкло. Отидоха да видятъ какво има. На гоститѣ казаха, че вѣтърътъ е счупилъ стѣклото на единъ прозорецъ. Но истината бѣше друга: нѣкой бѣше захвърлилъ камѣкъ. На улицата намѣриха дѣда Недка, но той бѣше толкозъ много пиянъ, че отъ него нищо не можаха да разбератъ. Набѣдиха пакъ, както всѣкога, Гроздана и Тачката.

IX

Това се случи въ края на май. Растителността бѣше въ пълната си сила. Въ буренъ глѣхнѣха дворове и харманлъци, плетищата не се виждаха отъ коприва и бучинишъ, трѣва застилаше дори улицитѣ и мегданитѣ, като оставяше само бѣлитѣ и прашни ивици на пжтекиѣ. Но тая зеленина бѣше още по-буйна вѣнъ отъ селото. Най-напрѣдъ започваше пасбището — равно, обширно и възхитително зелено. Срѣдъ него кжшитѣ изглеждаха не обикновено малки, прибрани и скупчени наблизко една до друга. Овошки нѣмаше твърдѣ много изъ двороветѣ и градинитѣ. Ярко изпжкваха и се пѣстрѣха червенитѣ покриви и бѣлитѣ стѣни на кжшитѣ, правитѣ линии на каменнитѣ огради, кржговетѣ на харманитѣ и уединенитѣ кули на вѣтърнитѣ мелници съ разпннатитѣ си бѣли крила. Всичко това заемаше сравнително малко мѣсто. Прѣобладаваше все пакъ околната зеленина, тържествуваща и необхватна. Селото приличаше на старинна нѣкоя гравюра въ срѣдата на огроменъ смарагдовъ щитъ. Тая зеленина имаше различнитѣ си пояси и нюанси. Пасбището бѣше свѣтло и жълтеникаво отъ безбройнитѣ купчини на млѣчока. Но веднага слѣдъ него започваше друга една зеленина, тъмна, висока, съ равни, като че изрѣзани съ ножъ, краища. Свѣтли талази бѣгаха по повърхността ѝ, цѣлата маса се клатушкаше и прѣливаше, като че нѣкое море биеше тамъ въ брѣговетѣ си. Това бѣха нивитѣ, изкласили вече, високи и буйни.